

## Τ' ΑΡΩΜΑΤΙΚΑ ΣΦΑΙΡΙΔΙΑ

Peccato confessato  
E mezzo perdonato.

**Q**ΚΤΩ κηρία με μαύρας θρυαλλίδας και παλλομένας φλόγας, εφώτιζον άσταθώς τον εύρύχωρον θάλαμον. Ο μέγας καθρέπτης με την κατάγλυφον χρυσήν κορωνίδα, άντανέκλα εις συγκεχυμένον βάθος τον περιήμας μεγαλοπρεπή διάκοσμον. Παρέκειντο έν άταξία τὰ ποιήματα καθίσματα, ώς τάφηκεν ή φαιδρά φιλική όμήγυρις, ή πρό μικροϋ διαλυθεισα. Το ώρολόγιον, μελανόχρυσον τεχνούργημα, εξαποστέλλον όλον ήχηρά Τίχ-τάχ δια της θολής άτμοσφαιρας, έσημείου την δωδεκάτην. Έφ' όλου του άχανους μεγάρου έβασίλευεν ή σιγή.

Και έμεινον μόνοις έγώ μετά της οικοδοσποίνης. Έκαθήμεθα επί σκίμποδος χαμηλοϋ, έγώ εις την μίαν άκραν και εκείνη εις την άλλην, έχοντες μεταξύ μας ένα « Ρωμηόν » εκ πορσελάνης, δια την τέφραν του σιγάρου μου. . . Νεαρά καλλονή πνευματώδης και χαρίεσσα, χήρα αγαθοϋ τινος γάλλου έπιστήμονος, όστις όταν έζη εκυπτεν επί των βιβλίων του επάνω, έν τῷ έρημικῷ του σπουδαστηρίῳ, έν ῶ χρόνῳ έπλημμύρου, κόσμου τρυφῶντος κάτω αί λαμπραί των αίθουσαι, — γυνή ανοικτή, άνευ προλήψεων και ιδιοτροπιῶν, ή κυρία "Αρτεμις Δεπονερϋ υπερέβαινε πᾶν ό,τι τελειότερον έδύνατο να έπιθυμήση ή σκανδαλώδης φαντασία έρωτολόγου, με ύψηλόν περιλαίμιον και κίτρινα χειρόκτια. 'Αλλ' έγώ, άνθρωπος κατά βάθος εκ του φυράματος του μακαρίτου συζύγου της, δέν ήσθανόμην την όρεξιν να συκνηθῶ και πολϋ εκ των γοητειῶν της. Δέν με προσείλκυε το έλαφρόν της πνεϋμα, οϋδέ το είδος της καλλονής της, κοινής δι' έμέ και άψύχου. "Επειτα δέν ήγάπων το σκάνδαλον οϋδ' είχαν καν την φιλοδοξίαν να παιζω έν ταίς αίθούσαις πρόσωπον Δόν Ζουάν. . . Και αν ή νεαρά κυρία ηύχαριστείτο, ως φαίνεται, εις την συναναστροφήν μου αν ήγάπα να με κρατή παρ' αύτῃ έν ῶρα προ-

κεχωρηκυῖα μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῶν ἄλλων κεκλημένων, ὁμολογῶ ὅτι πολλάκις ἐκάθησα εὐχαρίστως παρ' αὐτῆ ἐπὶ τοῦ μαλθακοῦ σκίμποδος μὲ τὸ ροδόχρουν μετάξινον ἐμπέτασμα· ὅτι πολλάκις τὴν εἶδον ἐνώπιόν μου ὡραίαν καὶ ἐρωτότροπον, ἐν μυστηριώδει σιγῇ, μὲ λαμπροὺς ὀφθαλμοὺς καὶ σελαγιζουσαν ἐσθῆτα· ὅτι πολλάκις τῇ ὠμίλησα τρυφερῶς, ὅσω δὲν θά το ἔκαμνα βέβαια ἐνώπιον τοῦ μακαρίτου Δεπονερύ, — ἀλλὰ μ' ὄλα ταῦτα ἐνδομύχως, ποτὲ μέχρι τοῦδε δὲν ἤσθάνθην οὔτε ἐνα ἔνοχον παλμόν, οὔτε μίαν ὀρμὴν ῥομαντικωτέραν τοῦ δέοντος. Δὲν με συνεχίνει.

Καὶ ἀπόψε ταῦτὰ αἰσθήματα διέπνεον τὴν ἡρεμον συνομιλίαν μας, ἄνευ ἐνδιαφέροντος, νυσταλέαν, ὡς τὰ κηρία, ὡς ἡ ὑπὲρ-τρια ἢ εἰσελθοῦσα μ' ἐν ποτήριον ὕδατος καὶ ἐπιστρέψασα νὰ ἐξαπλωθῆ πάλιν ἐφ' ἐνὸς διβανίου τοῦ προθαλάμου. Αἴφνης ἡ κυρία Δεπονερύ, ὡσεὶ ζητοῦσα νὰ πασχαλοῖσῃ στιγμὴν τινα σιγῆς, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου της μικρὰν χρυσοειδῆ πυξίδα κυκλικήν, τὴν ἀνεκίνησεν ὀλίγον καὶ ἀνοίξασα δι' ἐλατηρίου ὀπῆν, ἀφῆκε νὰ ἐκφύγωσιν ἐπὶ τῆς παλάμης της ὀλίγα σφαιρίδια κομψά, ἀργυροειδῆ καὶ ἀποστίλβοντα.

« Εἶνε ἀπ' αὐτὰ τοῦ μοσχοβολοῦν ; » ἠρώτησα.

« Ναί, θέλετε ;

— Δῶστε μου· δὲν ἤξεύρετε πόσω μὲ συγκινεῖ αὐτὴ ἡ μυρωδιά.

— Σὰς συγκινεῖ ; περίεργος . . .

— Ἡ ἔκφρασις θέλετε νὰ πῆτε.

— Ὅχι δά, καὶ ἡ ἔννοια. Πρώτην φορὰν ἀκούω ὅτι συγκινοῦν καὶ ἡ μυρωδιές.

— Ὡστε δὲν ὑπάρχει μυρωδιά, ἢ ὁποῖα νὰ σας συγκινῆ ;

— Ὅχι· πολλάκι μ' εὐχαριστοῦν, ἀλλὰ καμμιά δὲν με συγκινεῖ.

— Φαίνεται ὅτι δὲν ἔχετε καμμίαν ἀνάμνησιν.

— Τί ; νὰ συνδέσω τὰς ἀναμνήσεις μου μὲ μυρωδιές ; μὴ χειρότερα !

— Αὐτὸ γίνεται χωρὶς νὰ θέλετε καμμιά φορὰ. Ἐπειτα νὰ σας πῶ· δὲν μου φαίνεται πολὺ δυσάρεστον πρᾶγμα νὰ συνδέεται, νὰ γεννᾶται μία τρυφερὰ ἀνάμνησις, ἅμα χυθῆ μὴ ὡραία μυρωδιά. Εἰς ἐμὲ συμβαίνει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, καὶ νὰ σας πῶ τὴν ἀλήθεια, ποτὲ δὲν κατηράσθην τὴν σύμπτωσιν.

— Ποιὸς εἰξεύρει ! εἴμπορεῖ νὰ τὴν καταρασθῆτε καμμιά φορὰ . . . »

Ἐν τῷ μεταξῷ μοὶ προσέφερον ἐκ τῶν ἀρωματικῶν ἐκείνων σφαιριδίων, καὶ ἀμφοτέροι, ἐν ᾧ συνωμιλοῦμεν, περιεφέρομεν αὐτὰ ἐκλείγοντες ἐντὸς τοῦ στόματος, τερπόμενοι εἰς τὴν ὑπό-

γλυκον αὐτῶν γεῦσιν καὶ τὸ ἡδὺ ἄρωμα. Καὶ ἐφ' ὅσον ἐξεχύνετο ὁλοὴν ζωηρότερον, καὶ ἐφ' ὅσον, γνωστὸν καὶ προσφιλὲς ἄρωμα, τὸ ἀνέπνεον μεθ' ἡδονῆς οἱ μυκτῆρές μου, ἐπὶ τοσοῦτον ἰσχυροτέρα μοὶ ἐπῆρχετο ἡ συναφῆς ἀνάμνησις, ἀναπτυσσομένη, ἐξελισσομένη ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ, καὶ καθίστατο ἡ διάθεσις μου τρυφερωτέρα ἐπ' αὐτῇ καὶ ῥομαντικωτέρα, καὶ ἀνένηφον, καὶ ἐλύετο ἡ γλῶσσά μου, καὶ κατελαμβάνομην ἀπὸ ὄρεξιν διαχύσεως. . . μίαν ὄρεξιν ποιητικὴν καὶ πολὺ κινδυνώδη.

Διηγήθην εἰς τὴν κυρίαν Δεπονερὺ τὴν παλαιάν μου ἱστορίαν: Ἦτο μετὰ τοὺς πρώτους παιδικοὺς ἔρωτας, τοὺς ἰδανικοὺς καὶ αἰθερίους, ἔρωτας αὐτὸς θετικώτερος, μετέχων ὀλίγης ὕλης, ὀνειρευόμενος μίαν περίπτυσιν ὀλόψυχον καὶ ἐν φίλημα, ἔστω καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης, ἀλλ' ὄχι πολὺ οὐράνιον. . . Ἠγάπων μίαν μικρὰν μελαγχροινὴν, μὲ πεζὸν ὄνομα — ἐκαλεῖτο Γεωργίτσα — μὲ στῆθος καὶ βλέμμα προπετές, μ' εὐκαιρίας πολλὰς, μ' ἀθωότητα ὀλίγην. Εἶχον καὶ ἐγὼ ἓνα φίλον ὁμήλικα, κοινωνὸν ὄλων μου τῶν μυστηρίων, βοηθὸν εἰς τὰς ἐρωτικὰς μου περιστάσεις, ὅστις μὲ συνώδευεν εἰς τὸν περίπατον καὶ παρέμενε ἐξω φρουρὸς τῶν συνεντεύξεών μου. Ὁ φίλος μου αὐτὸς — ζῆ πρό πολλοῦ ἐν Εὐρώπῃ καὶ τίς οἶδεν ἂν φαντάζεται τόρα ὅτι τὸν ἐνθυμοῦμαι τόσῳ — μετεχειρίζετο μετ' ἰδιαζούσης ἀγάπης τ' ἄρωματικά αὐτὰ σφαιρίδια, ἐκ τῶν ὁποίων ἦτο πάντοτε πλήρες ἐν μικρὸν θυλάκιον τοῦ ἔσωκαρδίου του καὶ τὰ στόματά μας. ὦ, τί ἔτος γλυκὺ ἦτο ἐκεῖνο τὸ ὅποσον διήλθομεν οὕτως! Ἀγαπώμενοι μὲ ὄλην τὴν ζέσιν τῆς νεότητος, ἀλληλοκρατούμενοι ἐκ τῆς χειρός, ἢ ἐνηγκαλισμένοι, περιπλανώμενοι εἰς τὴν σεληνοφώτιστον νύκτα, ἄδοντες ἢ φλυαροῦντες ὡς πτηνὰ, διασχίζοντες φαειροὺς τοὺς περιπάτους, συμμελετώντες διὰ τὰς ἐξετάσεις, καταδιώκοντες παντοῦ ὡς χρυσαλλίδα τὴν μικρὰν μελαγχροινὴν, ἐπλέομεν παντοῦ καὶ πάντοτε ἐντὸς ἀτμοσφαιρας εὐώδους, μεθυστικῆς, ἐκ τῆς ἀποπνοίας τῶν ἀρωματικῶν αὐτῶν σφαιριδίων. Ἦτο ἡ ἀγνὴ νεότης; ἢ ἄδολος χαρὰ; ἦτο ὁ ἔρωτας τῆς μελαγχροινῆς μου καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ φίλου μου; ἦτο ἡ χρυσῆ ἐποχὴ τῆς ζωῆς; Δὲν ἤξεύρω. Ἀλλὰ κατῆντησε νάγαπήσω κ' ἐγὼ τόσον αὐτὰ τὰ σφαιρίδια, ὥστε νὰ νομίζω τὸν ἔρωτά μου τανύοντα πτερύγια ἀργυροφαῆ, ὡς τὸ χρῶμά των, καὶ ἀποπνέοντα πνοὴν εὐώδη, ὡς ἡ ὄσμή των. . . Καὶ ἠγόραζον ἐξ αὐτῶν ἀκαταπαύστως, καὶ τὸ γειτονικὸν μας φαρμακεῖον ἐμὲ εἶχεν ἀποκλειστικὸν πελάτην τῶν ἀρωματικῶν ἐκλείψμάτων *Prince Albert's Cachou*. Βραδύτε-

ρον, όταν ἡ ἐρωμένη μου με ἠρώτησε περὶ τῆς ἀποπνοίας αὐτῆς, τῇ ὠμίλησα ὑπὲρ τῶν σφαιριδίων μου μετὰ τοιοῦτου ἐνθουσιασμοῦ, ὥστε τὴν ἔκαμα νὰ αἰσθανθῇ καὶ αὐτὴ τὴν ἴδιαν πρὸς αὐτὰ ἀγάπην καὶ νάρχισσιν ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης τὴν τακτικὴν των χρῆσιν. Φαντάζεσθε πλέον μετὰ πόσης ἡδονῆς ἐξέπνεον τὰ φιλήματά μας ἐντὸς ἀέρος πεπληρωμένου τοῦ μύρου τῶν σφαιριδίων ἐκείνων. . .

Ἔκτοτε ἀγαπῶ τὰ σφαιρίδια· καὶ ὁσάκις τὰ βλέπω, ὁσάκις ἀκούω διαχεομένην τὴν ὁρσερὰν εὐωδίαν των, ἀναζῶ, ἐπιστρέφω ἐπὶ πτερύγων ἀργυροφαῶν εἰς τὸ πλήρες ἀναμνήσεων παρελθόν μου, ἀναπολῶ τὴν χρυσὴν καὶ μυρσβόλον ἐποχὴν τοῦ ἔρωτος ἐκείνου καὶ συγκινοῦμαι τόσον παραδόξως ! Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀναμνήσεως δύναται νὰ ἔχῃ πολλάκις καὶ μία ὁσμὴ, ὅπως μία λέξις, ἐν χρωμα, μία μελωδία. . .

Μάλιστα συγκινοῦμαι παρὰ τὴν ἐκπλήξιν τῆς κυρίας Δεπονερού. Καὶ τὸρ' ἀκόμη ἐν ᾧ τῇ διηγούμεν τὴν παλαιάν μου ἱστορίαν, ἡσθανόμην ἐσωτερικὴν τινα ἐπανάστασιν. Πεποτισμένοι ὅλοι ὑπὸ τῆς ἀναμνήσεως, μεμεθυμένοι ὑπὸ τῆς εὐωδίας, ἐγινόμεν ὁλοῦν εὐπαθέστερος, ἐρωτικώτερος. . . Δὲν ἤξεύρω τί εἶχα. . . Τὸρα διὰ πρῶτην φοράν μοὶ ἐφάνησαν ταχερώτερα τοῦ συνήθους τὰ βλέμματα τῆς νεαρᾶς κυρίας, καὶ ἡ ἐπίδερμίς της στιλπνὴ, ὡς ἐκ λειομετάξης, καὶ ἐν ῥόδον ἐρυθρόν ἐπὶ τοῦ στήθους, ἀντιτιθέμενον περιπαθέστατα πρὸς τὴν μελανὴν ἐσθῆτα, καὶ τὸ χεῖλός της διψῶν φιλημάτων, τὰ ὁποῖα ἐδύναντο ἤδη νὰ ἐκπνεύσωσιν. ὡς τὰ παλαιά, ἐντὸς ἀέρος πεπληρωμένου τοῦ μύρου τῶν σφαιριδίων. . . Ὡ, κατηραμένη συγκίνησις, κατηραμένη διάθεσις, κατηραμένα σφαιρίδια ! . . . Ἡσθάνθην ἓνα παλμόν ὡς ἀπήχησιν τῆς μακρυνῆς ἐποχῆς, καὶ ὁ παλμὸς αὐτὸς ἐνώπιον τῆς κυρίας Δεπονερού, ἣτις τότε μόλις μετὰ διειτῆ γνωριμίαν, μοὶ ἐφαίνετο ὠραία, — ὁ παλμὸς αὐτὸς ἦτο ἔνοχος !

« Καὶ ἦταν, μοῦ λέτε ἀπ' αὐτὰ τὰ σφαιρίδια ; » με ἠρώτησεν ἡ Ἄρτεμις με παράδοξον μειδίαμα.  
 « Ἀπ' αὐτὰ τὰ ἴδια· μόνον ἔτσι ὠραῖο χρυσὸ κουτάκι ποῦ δὲν εἶχαμε τότε. Τὰ ἐρρίπαμεν ἐλεύθερα μέσα ἔς τὴν τσέπη μας μετὰ τὴν μεγαλειτέραν ἀφέλειαν. Ἄμ' ἤθελε χρυσᾶ κουτάκια τότε ὁ ἔρωτός μου ! . . .

— Μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι σήμερον θὰ θέλῃ.

— Δηλαδή ;

— Ἄν, παραδείγματος χάριν, αἰσθανθῆτε κανένα ἔρωτα ἐδῶ-

μέσα ἔς αὐτὴ τὴ θάλα, τὸ χρυσὸ κουτάκι θά σας ἦνε ἀναπό-  
φευκτον.

— Διατί ;

— Διὰ νὰ σας συγκινήῃ.»

Μ' ὄλην μου τὴν ταραχὴν, ἠρυθρίασα καὶ κατεβίβασα τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ μου ἔλαβον τὴν χρυσοειδῆ πιξίδα, ἣτις ἀπέκειτο ἐπὶ τοῦ ῥοδοχρόου ἐμπετάσματος, καὶ τὴν περιειργαζόμενην δῆθεν μετὰ προσοχῆς. Ἄλλ' ἐν ᾧ μηχανικῶς παρετήρουν τὴν ἐν τῷ μέσῳ ἀνάγλυφον προτομὴν τοῦ πρίγκηπος Ἀλβέρτου καὶ τὰ περὶ αὐτὴν γράμματα, ἐσκεπτόμην τί αἰσθήματα ἄρα γε προέδιδον οἱ ὀφθαλμοὶ μου καὶ τὸ πρόσωπόν μου, ὥστε νὰ θαρρήσῃ μέχρι τοιοῦτου βαθμοῦ ἡ Ἄρτεμις καὶ νὰ προβῇ εἰς ἀποτόλους πλέον ἐκδηλώσεις.

Ἄλλὰ δὲν ἦτο καὶ μέγα τὸ κακόν... Οὐτ' ἐδυνάμην νὰ σκεφθῶ ἄλλως τὴν κατηραμένην ἐκείνην ὥραν. "Ολοὶ ἐκοιμῶντο. Ἡ σιγὴ τῆς ἀπεράντου οἰκίας ἐνεῖχε τι τὸ προκλητικόν. Μικρὰ μὲ κατέλαβε σκοτοδίνη, ὡς ἐὰν τὰ φῶτα ἐπάλλοντο ταχύτατα... Ἡ Ἄρτεμις μὲ συνεχίνει. Οἱ ἔνοχοι παλμοὶ διεδέχοντο ἀλλή-  
λήλους ὡς τὰ τίκ-τάκ τοῦ ἐκρεμοῦς. Καὶ ὅταν ἐπανήγειρα τοὺς ὀφθαλμούς εἶδον ἐνώπιόν μου τὴν νεαρὰν γυναῖκα, μὲ βλέμμα καὶ μὲ μειδίαμα ἐμπνέοντα τόλμην καὶ θάρρος.

Εἰς ὀλίγας στιγμάς, δὲν ἤξεύρω καὶ ἐγὼ πῶς, ὁ ἐκ πορσελάνης «Ῥωμῆος» ὅστις μᾶς διεχώριζεν, ἀπὸ τοῦ σκίμποδος, μετετέθη ἐπὶ τῆς πλησίον ἔδρας, ἐγὼ εὐρέθην εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τὰ χεῖλη μας συνηνώθησαν εἰς ὀλοψυχον φίλημα.

« Τὸ πιστεύεις τώρα ;

— Τί ;

— "Οτι μιὰ μυρωδιὰ μπορεῖ νὰ συγκινήσῃ ;

— Ναί... εἰς τὸ ἐξῆς θά συγκινήῃ καὶ ἐμέ... ἀλλὰ μὴ θά καταρᾶσαι τώρα τὴν σύμπτωσιν ;

— "Οχι· θά τὴν εὐλογῶ αἰωνίως.»

Εἰς τὴν ἀνακίνησιν κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ τάπητος ἡ πιξὶς τῶν σφαιριδίων, ἀναδῶσασα ὑπόκωφον κρότον. Κανεὶς δὲν ἐφρόντισε νὰ τὴν ἀναλάβῃ. Καὶ ἡ πλήρης ἀναμνήσεων ἐρωτικῶν εὐωδιᾶ διεχεῖτο περίξ μετὰ τῆς φλογερᾶς ἐκπνοῆς μας, ἐν τῇ θολῇ ἀτμοσφαίρᾳ. Καὶ τὰ ὀκτῶ νυσταλέα κηρία ἐξέπεμπον παλλομένας λάμψεις ἐντὸς τοῦ εὐρέος θαλάμου. Καὶ ὁ μέγας καθρέπτης ἀντανέκλα εἰς τὸ συγκεχυμένον αὐτοῦ βάθος περιπτύξεις καὶ φιλήματα...